

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Κατηγορούσα αρχή: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Κατηγορούμενοι: E και F

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει η στηριζόμενη στο άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001 ⁽¹⁾ (ΕΕ L 344, σ. 70), καταχώριση μιας οργάνωσης στον προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή κατάλογο να θεωρηθεί –αφού ληφθεί ενδεχομένως υπόψη η τροποποίηση της διαδικασίας κατόπιν της έκδοσης της απόφασης 2007/445/ΕΚ ⁽²⁾ του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 28ης Ιουνίου 2007 (ΕΕ L 169, σ. 58)– εξ υπαρχής έγκυρη –μολονότι η εν λόγω οργάνωση δεν έχει ασκήσει προσφυγή κατά των αποφάσεων που την αφορούν– ακόμη και στην περίπτωση που η καταχώριση πραγματοποιήθηκε κατά παράβαση στοιχειωδών διαδικαστικών εγγυήσεων;
- 2) Έχουν τα άρθρα 2 και 3 του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, την έννοια ότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι υπάρχει διάθεση κεφαλαίων, χρηματικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων σε νομικό πρόσωπο, ομάδα ή οντότητα που περιλαμβάνεται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού ή συνέργεια στην παροχή τέτοιων πόρων ή συμμετοχή σε δραστηριότητες που αποσκοπούν στην καταστρατήγηση του άρθρου 2 του κανονισμού, ακόμη και στην περίπτωση που ο παρέχων τους πόρους αυτούς είναι και ο ίδιος μέλος του εν λόγω νομικού προσώπου ή της εν λόγω ομάδας ή οντότητας;
- 3) Έχουν τα άρθρα 2 και 3 του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, την έννοια ότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι υπάρχει διάθεση κεφαλαίων, χρηματικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων σε νομικό πρόσωπο, ομάδα ή οντότητα που περιλαμβάνεται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού ή συνέργεια στην παροχή τέτοιων πόρων ή συμμετοχή σε δραστηριότητες που αποσκοπούν στην καταστρατήγηση του άρθρου 2 του κανονισμού, ακόμη και στην περίπτωση που το εν λόγω πρόσωπο ή η εν λόγω ομάδα ή οντότητα έχει ήδη πρόσβαση (υπό ευρύτατη έννοια) στο περιουσιακό στοιχείο που πρόκειται να τεθεί στη διάθεσή του/της;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 70).

⁽²⁾ 2007/445/ΕΚ: Απόφαση του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση των αποφάσεων 2006/379/ΕΚ και 2006/1008/ΕΚ (ΕΕ L 169, σ. 58).

Αναίρεση που άσκησε στις 12 Φεβρουαρίου 2010 η France Télécom SA κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) στις 30 Νοεμβρίου 2009 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-427/04 και T-17/05, Γαλλική Δημοκρατία και France Télécom κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-81/10 P)

(2010/C 148/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: France Télécom SA (εκπρόσωποι: S. Hautbourg, L. Olza Moreno, L. Godfroid και M. van der Woude, avocats)

Έτεροι διάδικοι: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Γαλλική Δημοκρατία

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η France Télécom ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση,
- να αποφανθεί οριστικώς επί της ουσίας σύμφωνα με το άρθρο 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και να δεχθεί τα αιτήματα που διατύπωσε πρωτοδικώς η France Télécom,
- επικουρικώς να παραπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της αναίρεσεώς της.

Με τον πρώτο λόγο, η France Télécom προβάλλει την εκ μέρους του Πρωτοδικείου παράβαση της έννοιας της κρατικής ενισχύσεως, καθόσον δέχθηκε ένα τέτοιο χαρακτηρισμό εν προκειμένω, ενώ αναγνωρίζει εξάλλου ότι η ύπαρξη (ή μη) ενδεχομένου πλεονεκτήματος δεν εξαρτιόταν στην περίπτωση αυτή από τα χαρακτηριστικά του επίμαχου καθεστώ, αλλά από παράγοντες ξένους προς το καθεστώς αυτό, των οποίων τα αποτελέσματα μπόρεσαν να διαπιστωθούν μόνον εκ των υστέρων. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη τη φύση του συστήματος προηγούμενου ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων που προβλέπουν τα άρθρα 107-108 της ΣΛΕΕ, ενός ex ante συστήματος στηριζόμενου σε αντικειμενική ανάλυση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών των καθεστώτων βάσει προηγούμενης κοινοποίησης εκ μέρους των εθνικών αρχών.

Με τον δεύτερο λόγο, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη την έννοια του πλεονεκτήματος, καθόσον αρνήθηκε να προβεί σε σφαιρική ανάλυση του συνόλου των διατάξεων που προβλέπει το κατά παρέκκλιση φορολογικό καθεστώς. Τα καθεστώσ αυτό, το οποίο θεσπίστηκε με τον νόμο 90-568, προέβλεπε πράγματι δύο ειδικούς τρόπους φορολόγησης, εκ των οποίων η μία συνίστατο στην «κατ' αποκοπή επιβολή φόρου», κατά τα έτη 1991-1993, και είχε ως αποτέλεσμα την επιπλέον φορολόγηση της αναιρεσείουσας σε σχέση με το κοινώς ισχύον, ενώ η άλλη ήταν η κοινώς ισχύουσα φορολόγηση, κατά την περίοδο 1994-2002, η οποία είχε ευνοϊκό φορολογικό αποτέλεσμα για την αναιρεσείουσα. Το Πρωτοδικείο, αρνούμενο να συγκρίνει με το κοινώς ισχύον καθεστώς τα αποτελέσματα του κατά παρέκκλιση φορολογικού καθεστώσ συνολικά, για τις δύο επίμαχες περιόδους, πλανήθηκε πολλαπλώς περί το δίκαιο.

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον το Πρωτοδικείο αρνήθηκε να θεωρήσει ότι η σιωπή που τήρησε η Επιτροπή, στην απόφασή της της 8ης Φεβρουαρίου 2005 σχετικά με τα Ταχυδρομεία, όσον αφορά το ισχύον φορολογικό καθεστώς, μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στην αναιρεσείουσα επί του συμβατού των επίμαχων μέτρων προς τους κανόνες περί των κρατικών ενισχύσεων. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ορισμένες εξαιρετικές περιστάσεις, που προσιδιάζουν στην υπό κρίση υπόθεση και οι οποίες δικαιολογούν την εφαρμογή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η France Télécom προβάλλει ανεπαρκή αιτιολόγηση της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, καθόσον το Πρωτοδικείο υποκατέστησε τη δική του αιτιολογία σε αυτή της Επιτροπής, απαντώντας στα επιχειρήματά της που αντλούνται από την παραβίαση της αρχής της παραγραφής του καθεστώσ ενισχύσεων. Έτσι, κατά την αναιρεσείουσα, ο χρόνος παραγραφής των δέκα ετών που προβλέπει το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999⁽¹⁾ θα έπρεπε να υπολογισθεί με αφετηρία την ημερομηνία της 2ας Ιουλίου 1990, κατά την οποία ο νόμος 90-568 θέσπισε το επίμαχο φορολογικό καθεστώς, και όχι με αφετηρία την ημέρα κατά την οποία η ενίσχυση πράγματι χορηγήθηκε στον δικαιούχο.

Με τον πέμπτο και τελευταίο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, τέλος, ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η Επιτροπή μπορούσε, χωρίς να παραβιάζεται η αρχή της ασφάλειας δικαίου, να προβεί στον ποσοτικό προσδιορισμό της ενίσχυσης βάσει μιας «κλίμακας» και να διατάξει την ανάκτησή της, ενώ ήταν αδύνατον να καθοριστεί το πραγματικό όφελος που θα μπορούσε να είχε προποριστεί. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο παρέλειψε να απαντήσει σε όλα τα επιχειρήματά της που αντλούνται από την παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Conseil d'Etat (Βέλγιο) στις 5 Μαρτίου 2010 — European Air Transport, κατά Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale, Région de Bruxelles-Capitale

(Υπόθεση C-120/10)

(2010/C 148/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'Etat

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: European Air Transport

Καθών: Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale, Région de Bruxelles-Capitale

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Περιλαμβάνει η κατά το άρθρο 2, στοιχείο ε', της οδηγίας 2002/30/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 2002, περί της καθιέρωσης των κανόνων και διαδικασιών για τη θέσπιση περιορισμών λειτουργίας σε συνάρτηση με τον προκαλούμενο θόρυβο στους κοινωνικούς αερολιμένες⁽¹⁾, έννοια «λειτουργικός περιορισμός» τους κανόνες που καθορίζουν ανώτατα όρια στάθμης θορύβου μετρουμένης στο έδαφος, τα οποία πρέπει να τηρούνται κατά τις υπερπτήσεις σε γειτνιάζουσες με τον αερολιμένα περιοχές και των οποίων η υπέρβαση συνεπάγεται την επιβολή κυρώσεων σε βάρος του υπαιτίου, εξυπακουομένου ότι τα αεροπλάνα υποχρεούνται να ακολουθούν συγκεκριμένες διαδρομές και να συμμορφώνονται προς τις διαδικασίες προσγειώσεως και απογειώσεως τις οποίες καθορίζουν άλλες διοικητικές αρχές χωρίς να λαμβάνουν υπόψη την υποχρέωση τηρήσεως των εν λόγω ανωτάτων ορίων θορύβου;
- 2) Έχουν τα άρθρα 2 και 4, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας την έννοια ότι κάθε «λειτουργικός περιορισμός» πρέπει να θεσπίζεται «με κριτήριο τις επιδόσεις», ή οι διατάξεις αυτές επιτρέπουν να τίθενται με άλλες διατάξεις, σχετικές με την προστασία του περιβάλλοντος, περιορισμοί στην πρόσβαση στον αερολιμένα σε συνάρτηση με τη μετρουμένη στο έδαφος στάθμη θορύβου η οποία πρέπει να τηρείται κατά τις υπερπτήσεις σε γειτνιάζουσες με τον αερολιμένα περιοχές και της οποίας η υπέρβαση συνεπάγεται την επιβολή κυρώσεων σε βάρος του υπαιτίου;
- 3) Έχει το άρθρο 4, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας την έννοια ότι απαγορεύει να θεσπίζονται, πλην των λειτουργικών περιορισμών με κριτήριο τις επιδόσεις οι οποίοι βασίζονται στις επιδόσεις εκπομπής θορύβων του αεροπλάνου, και ανώτατα όρια στάθμης θορύβου μετρουμένης στο έδαφος, τα οποία πρέπει να τηρούνται κατά τις υπερπτήσεις σε γειτνιάζουσες με τον αερολιμένα περιοχές, δυνάμει κανόνων σχετικών με την προστασία του περιβάλλοντος;